

Modře natištěné štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!

J Time
Committed
À délai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
Záznamník: 416/530-0202
E-mail: abrezina4222@rogers.com
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 20.

(298.)

Vol. 13.

satellite 1-416

Thursday,
October 23,
2003

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Nové divadlo a Jezinky Bezinky

Po roce jsme měli možnost vidět opět představení Nového divadla. Ve hře *Jezinky Bezinky* jsou na fotografiích nahoře zleva: J. Škoda, J. Benda a P. Král. Uprostřed: V. Matejkovič a R. Tamchynová. Dole: D. Beláčíková, J. Fabiánová, M. Crhák, J. Čermák a P. Kohout.

Dušičky jsou přede dveřmi

Jack London v povídce *Kus bifteku* vypráví o starém boxerovi, který bojuje s mnohem mladším soupeřem. Zatímco mládí využívá nápaditosti, rychlosti, výbušnosti, nešetří silami a improvizuje, stáří sází na zkušenost a moudrost. Boxer má vše až matematicky propočítané. V závěru každého kola zameněruje veterán souboj vždy do svého rohu, aby ušetřil pár kroků, pár sekund a mohl si déle odpočinout. Zkušenosti jsou obrovskou výhodou, ale v závěru přece jen nestačí. Starému boxerovi chybí kus bifteku, který jeho manželce nechťel ráno řezník prodat na dluh. Stáří a moudrost nakonec prohrávají i u Hemingwaye v jeho novele *Stařec a moře*.

České přísloví praví: „Neraď, není ti šedesát a v Moskvě jsi taky nebyl.“ I sebelepší zkušenosti jsou zkrátka nepřenosné, nemůžeme je předat a nikdo se nás vlastně ani na ně neptá a my sami je většinou už nemůžeme použít. Vyprávíme o nich v nostalgických ohlédnutích. Možná, že právě proto ukládá člověk po staletí určitou moudrost do nějakého etického kodexu, do zákonů, či do přísloví.

Ludvík Vaculík v jednom ze svých fejetónů říká: Celé kultury se vyznačovaly tím, jak se pohřbívalo. Teď přijde nějaký Národní výbor a vyhláškou řekne, že se bude pohřbívat tak a tak. Národní výbor nám tak dá návod, jak zahrabat nebožtíka do země. Zapomíná se však na to, že nám hřbitovy připomínají, že bychom měli být těm, co odešli před námi vděční za to, že jsme

od nich něco převzali.

Jenže dnešní doba pohrdá zkušenostmi minulých generací. Není to nic nového, jednou z arogancí komunismu bylo, že odmítl klasické vzdělání. Nebylo zapotřebí, aby se ve školách učila řečtina a latina. Nebylo zapotřebí, aby se znala klasická literatura, filosofie a náboženství. Dnes se zase uvažuje o tom, že ze škol v Čechách zmizí dějepis.

Tento problém není však jen v ČR, která se neustále ohání tím, že je to podle EU, ale i tady za mořem. I zde mizí ze škol výtvarná výchova a to se odráží v životě kolem nás. Mizí barevnost a nikomu to ani nepřijde. Nikdo se nad tím nezamyslí. Místo toho, aby svět směřoval k větší barevnosti, směřuje zvláštním způsobem stále k větší šedivosti. Pomalu ale jistě nám vyhovuje, abychom pokud možno neměli paměť, aby z našeho života vymizel příběh.

Česká televize po dlouhé době nalezla nového ředitele. Bude to zřejmě úspěšný člověk. Již se nechal slyšet, že zmizí drahé pořady a hlavně pořady, které měly v sobě příběh a budou nahrazeny pořady zpravodajskými. Zkrátka z České televize se stane CNN. Do člověka budou pumpovat zprávy 24 hodin denně. Kdykoliv si je bude moci zapnout a kdykoliv vypnout. Zprávy, které si nebude pamatovat, protože za chvíli přijdou další nové. Po čase pak divák odvykne tomu, že by v televizi mohlo být v určitou dobu něco zajímavého, že by se něco mohlo sledovat celé dvě hodiny. Místo toho, aby se

díval na zápas svého oblíbeného klubu, bude mít každý den k dispozici branky z celého světa. Něco, co máme zde k dispozici asi na patnácti kanálech.

Celkem bez povšimnutí se objevila před začátkem letošní sezóny NHL další změna. Zatímco vloni hrálo domácí mužstvo většinou v dresech bílých, hosté hráli v tmavých. Letos je tomu naopak. Domácí jsou tmaví a hosté hrají v bílých. Televizní divák pochopitelně ani tuto změnu nepostřehne. Pro fanouška na stadionu, je to však další krok k šedivosti. Zatímco vloni viděl bojovat Maple Leafs jednou se soupeřem v červených, jindy v modrých či černých dresech, má teď standardní podívanou. Vždy hrají domácí Maple Leafs v tmavě modrých dresech, zatímco hosté v dresech bílých. pěkně jedenačtyřicetkrát za sezónu. Vděčný divák si zvykne, není zapotřebí barev. Barva dnes ruší. Příběh ruší. Vzhůru do šedivosti!

Bliží se Dušičky. Šedivost hřbitovů si lidé zpestřovali barevností květů, vzpomínali, vyprávěli si příběhy a vzdávali úctu těm, kteří uložili své zkušenosti, svou moudrost do jakéhosi společného povědomí, do jakési tradice, do něčeho, co nás přesahuje. Přestože to na první pohled vypadá, že starý boxer musí prohrát svůj zápas s mladším soupeřem, stařec svůj zápas s mořem a životní příběh že bude poražen bezcennou zprávou, věřím tomu, že tato šedivost nemá konečnou platnost.

Aleš Březina
